

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Hi Hotel HCF SARL

κατά

Uwe Spoering

Αντικείμενο

Αίτηση προδικαστικής απόφασης — Bundesgerichtshof — Ερμηνεία του άρθρου 5, σημείο 3, του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2001, L 12, σ. 1) — Διεθνής δικαιοδοσία σε υποθέσεις που αφορούν ενοχές εξ αδικοπραξίας ή οιονεί αδικοπραξίας — Πράξη η οποία τελέστηκε σε ένα κράτος μέλος και συνίσταται στη συμμετοχή σε αδικοπραξία εντός του εδάφους άλλου κράτους μέλους — Προσδιορισμός του τόπου όπου συνέβη το ζημιογόνο γεγονός

Διατακτικό

Το άρθρο 5, σημείο 3, του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, έχει την έννοια ότι, σε περίπτωση που περισσότερα πρόσωπα φέρονται ως υπαίτιοι της προβαλλομένης ζημίας λόγω προσβολής περιουσιακού δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας προστατευόμενου στο κράτος μέλος του δικαστηρίου ενώπιον του οποίου ασκήθηκε η αγωγή, δεν μπορεί μεν να θεμελιωθεί στην εν λόγω διάταξη, βάσει του τόπου όπου συνέβη το γενεσιουργό της ζημίας γεγονός, διεθνής δικαιοδοσία δικαστηρίου στην περιφέρεια του οποίου ουδεμία πράξη τέλεσε ο μοναδικός εναγόμενος από τους φερόμενους ως υπαίτιους της ζημίας, πλην όμως μπορεί να θεμελιωθεί στην ίδια διάταξη διεθνής δικαιοδοσία του συγκεκριμένου δικαστηρίου, βάσει του τόπου επελεύσεως της προβαλλομένης ζημίας, υπό την προϋπόθεση ότι υφίσταται κίνδυνος να επέλθει η ζημία εντός της περιφέρειας του δικαστηρίου αυτού. Στην τελευταία περίπτωση, το ως άνω δικαστήριο είναι αρμόδιο να αποφανθεί μόνον επί της ζημίας που προκλήθηκε εντός της επικράτειας του κράτους μέλους όπου έχει την έδρα του.

(¹) ΕΕ C 343 της 10.11.2012.

Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 3ης Απριλίου 2014 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Βασιλείου της Ισπανίας**(Υπόθεση C-428/12) (¹)**

(Παράβαση κράτους μέλους — Άρθρα 34 ΣΛΕΕ και 36 ΣΛΕΕ — Μέτρα αποτελέσματος ισοδύναμου προς ποσοτικούς περιορισμούς στις εισαγωγές — Πρόσθετη ιδιωτική μεταφορά εμπορευμάτων — Πρώτο όχημα του στόλου επιχειρήσεως — Κανόνες λήψεως της άδειας οδικών μεταφορών — Οδική ασφάλεια και προστασία του περιβάλλοντος)

(2014/C 159/06)**Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική****Διάδικοι**

Προσφεύγουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: I. Galindo Martin και G. Wilms)

Καθού: Βασίλειο της Ισπανίας (εκπρόσωποι: J. García-Valdecasas Dorrego και Centeno Huerta)

Αντικείμενο

Παράβαση κράτους μέλους — Παράβαση των άρθρων 34 και 36 ΣΛΕΕ — Χορήγηση αδειών για τα οχήματα με κινητήρα — Εθνική νομοθεσία κατά την οποία η λήψη «αδειας πρόσθετης ιδιωτικής μεταφοράς» προϋποθέτει ότι η πρώτη άδεια κυκλοφορίας του πρώτου εκ των φορτηγών μιας επιχειρήσεως δεν είναι παλαιότερη των πέντε μηνών

Διατακτικό

Το Δικαστήριο αποφασίζει:

- 1) Το Βασίλειο της Ισπανίας, επιβάλλοντας, στο άρθρο 31 της υπουργικής αποφάσεως FOM/734/2007, της 20ής Μαρτίου 2007, περί τρόπου εφαρμογής του νόμου για τη ρύθμιση των χειρσαίων μεταφορών όσον αφορά τις άδειες οδικής μεταφοράς εμπορευμάτων, για οχήματα με μέγιστη αποδεκτή μάζα ανώτερη των 3,5 τόνων, προϋπόθεση κατά την οποία, προκειμένου να λάβει άδεια πρόσθετης ιδιωτικής μεταφοράς εμπορευμάτων, το πρώτο όχημα του στόλου επιχειρήσεως δεν πρέπει να είναι παλαιότερο των πέντε μηνών από την πρώτη άδεια κυκλοφορίας του, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει δυνάμει του άρθρου 34 ΣΛΕΕ.

2) Το Βασίλειο της Ισπανίας καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα.

(¹) EE C 379 της 8.12.2012.

Απόφαση του Δικαστηρίου (τρίτο τμήμα) της 3ης Απριλίου 2014 [αίτηση του Oberlandesgericht München (Γερμανία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — Irmengard Weber κατά Mechthilde Weber

(Υπόθεση C-438/12) (¹)

(Δικαστική συνεργασία σε αστικές υποθέσεις — Κανονισμός (ΕΚ) 44/2001 — Άρθρο 22, σημείο 1 — Αποκλειστική διεθνής δικαιοδοσία — Διαφορές σχετικές με εμπράγματα δικαιώματα επί ακινήτων — Φύση του δικαιώματος προαίρεσης — Άρθρο 27, παράγραφος 1 — Εκκρεμοδικία — Έννοια των αγωγών που έχουν ασκηθεί μεταξύ των ίδιων διαδίκων και έχουν το ίδιο αντικείμενο — Σχέση μεταξύ των άρθρων 22, σημείο 1, και 27, παράγραφος 1 — Άρθρο 28, παράγραφος 1 — Συνάφεια — Κριτήρια εκτίμησης ενόψει αναστολής της διαδικασίας)

(2014/C 159/07)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Oberlandesgericht München

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Irmengard Weber

κατά

Mechthilde Weber

Αντικείμενο

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως — Oberlandesgericht München — Ερμηνεία των άρθρων 22, σημείο 1, 27, 28 και 35, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (EE L 12, σ. 1) — Εκκρεμοδικία — Αγωγές με το ίδιο αντικείμενο και την ίδια αιτία που έχουν ασκηθεί μεταξύ των ίδιων διαδίκων ενώπιον δικαστηρίων διαφορετικών κρατών μελών — Ερμηνεία των όρων «ίδιο αντικείμενο και ίδια αιτία» και «ίδιοι διάδικοι» — Περίπτωση στην οποία η πρώτη αγωγή έχει ασκηθεί από τρίτο πρόσωπο κατά δύο διαδίκων και η δεύτερη έχει ασκηθεί από τον ένα από τους εν λόγω διαδίκους κατά του άλλου

Διατακτικό

- 1) Το άρθρο 22, σημείο 1, του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, έχει την έννοια ότι ανήκει στην κατηγορία των διαφορών που αφορούν «υποθέσεις εμπραγμάτων δικαιωμάτων επί ακινήτων», κατά την έννοια της διάταξης αυτής, η αγωγή με την οποία ζητείται, όπως συμβαίνει με την αγωγή που έχει ασκηθεί εν προκειμένω ενώπιον δικαστηρίου άλλου κράτους μέλους, να αναγνωρισθεί ότι είναι ανίσχυρη η άσκηση ενός δικαιώματος προαίρεσης το οποίο βαρύνει ορισμένο ακίνητο και παράγει αποτελέσματα έναντι πάντων.
- 2) Το άρθρο 27, παράγραφος 1, του κανονισμού 44/2001 έχει την έννοια ότι το δικαστήριο που επιλήφθηκε δεύτερο της διαφοράς είναι υποχρεωμένο, πριν αναστείλει τη διαδικασία κατ' εφαρμογή της διάταξης αυτής, να ελέγξει κατά πόσον, λόγω της μη τήρησης του κανόνα για την αποκλειστική διεθνή δικαιοδοσία που προβλέπει το άρθρο 22, σημείο 1, του εν λόγω κανονισμού, η απόφαση που ενδέχεται να εκδώσει επί της ουσίας το δικαστήριο που επιλήφθηκε πρώτο της διαφοράς δεν θα αναγνωρισθεί στα άλλα κράτη μέλη, σύμφωνα με το άρθρο 35, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού.

(¹) EE C 379 της 8.12.2012.